N:o 10.

Ank. till Riksd. Kansli den 5 April 1872, kl. 11 f. m.

Betänkande, i anledning af Kongl. Maj:ts nådiga proposition angående dels stadgande af förändrade vilkor för tidningars och tidskrifters postbefordran samt dels åtskilliga andra postväsendet rörande frågor.

Kongl. Maj:t har uti nådig proposition (N:o 18), som blifvit till Bevillnings-Utskottet öfverlemnad, till Riksdagens pröfning hemställt åtskilliga postväsendet rörande frågor, för hvilka Utskottet får här nedan redogöra och i sammanhang dermed sitt utlåtande afgifva.

Bland dessa frågor förekommer främst den om upphäfvande af den tidningar och tidskrifter, genom Kongl. Kungörelsen den 30 November 1860 ålagda stämpelafgift och dennas utbytande emot en allenast för verkligen postbefordrade exemplar af tidningar och tidskrifter till postkassan ingående afgift, hvilken skulle uppbäras på samma sätt som öfriga postbefordringsafgifter och med hvars införande det postförvaltarne nu tillkommande särskilda arvode för tidningars och tidskrifters postbehandling skulle upphöra.

Af den nådiga propositionen inhemtas, huruledes General-poststyrelsen i underdånig skrifvelse den 28 Februari 1871 angående detta ämne bland annat anfört, att då den ifrågavarande stämpelafgiften skulle, såsom af sättet för dess tillkomst framginge, utgöra ersättning för det porto, som förut af postbefordrade tidningar och tidskrifter bort erläggas, så låge *en* oegentlighet deruti, att densamma drabbade äfven de exemplar af tidningar m. m. för hvilka ingen postbefordran påkallades, och *en annan* vore den, att berörda afgift icke inginge till postkassan; att denna sistnämnda olägenhet vore för postverket af icke ringa betydelse, dels emedan en sådan omreglering af sättet för postpersonalens aflönande, att åtminstone största delen af de med posttjensterna nu förenade sportler indroges, vore för postverkets

tidsenliga ordnande oundgänglig, men icke kunde utan en väsendtlig tillökning i dess nuvarande inkomster genomföras, dels äfven emedan postinrättningen icke förmådde tillbörligen uppfylla sin bestämmelse och i mån af rörelsens tillväxt fortfarande utvidga sin verksamhet, så vida icke, i samma mån stigande antal postförsändelser kräfde ökad personal å postanstalterna och ökadt hästantal, äfven postkassans tillgångar för bestridande af deraf föranledda kostnader erhölle en deremot ungefärligen svarande tillväxt; *att* om detta icke skedde och postverket derjemte ålades att utan all ersättning fortskaffa försändelser, hvilkas antal och tyngd vore i ständigt stigande, så måste sådant icke allenast motverka vidare utveckling af postinrättningen, utan kunde äfven i en framtid föranleda till inskränkning i någon mån af postbefordringen på en eller annan linie; och har General-poststyrelsen till belysning af dessa förhållanden meddelat, att, såvidt den hade sig bekant, Sverige vore det enda land, der tidningar och tidskrifter postbefordrades utan all ersättning till postkassan, samt att af de försändelser, som med post befordrades, utgjorde icke mindre än 64 procent af portofria tidningar, tidskrifter och broschyrer, i följd hvaraf, och då till dessa äfven lades fribrefven, postverket för bestridande af de betydliga, årligen växande utgifterna för postbefordringen hade att påräkna bidrag af allenast 28 procent af de försändelser, som genom verket fortskaffades, hvilket missförhållande med snart sagdt hvarje dag blefve ännu mera i ögonen fallande, enär den under sednare åren fortgående tillökningen i antalet postbefordrade tidningar och tidskrifter mera än mångdubbelt uppvägde tillväxten i brefvexlingen. Om sålunda icke allenast billighet utan äfven omtanke för postväsendets fortgående utveckling erfordrade, att inkomsten af stämpelafgiften å tidningar och tidskrifter finge ingå till postkassan, vore på samma gång, enligt General-poststyrelsens åsigt, en fullständig förändring i sättet för uppbörden af denna afgift påkallad deraf, att dels sjelfva beskaffenheten af den tidningsstämpel, som nu begagnades, lemnade ringa skydd mot missbruk, dels äfven stämplingskostnaden vore alltför betydande, enär den i några fall uppginge ända till 50 procent och i medeltal för riket till 17,186 procent af hela bruttoinkomsten, samt dels slutligen att, ehuruväl det icke vore möjligt att fullständigt öfvervaka, huruvida bref eller andra skriftliga meddelanden funnos inneslutna i de korsbandsförsändelser, som på grund af åsatt bevillningsstämpel åtnjöte portofrihet, likväl tillvaron af sådant missbruk tidt och ofta genom tillfälliga upptäckter ådagalades. Till undanröjande af dessa olägenheter hade General-poststyrelsen redan 1869 föreslagit, att, i likhet med hvad i andra länder egde rum, portoafgiften för tidningar och tidskrifter måtte få fastställas till vissa procent af deras prenumerationspris och i förhållande till antalet af deras utgifningsdagar, hvilket förslag Styrelsen nu ehuru med någon modifikation återupptagit, så att afgiften efter nyssnämnda förhållande skulle bestämmas till 20, 10 eller 5 procent af prenumerationspriset, och har styrelsen beräknat, att om dylika portoafgifter blefve tillämpade icke allenast för de periodiska skrifter, som genom postanstalterna förskrefvos, utan äfven för det mycket

stora antal sådana, som nu på det sätt befordrades, att de från tryckningsorterna, utan någon slags afgift till postkassan, försändes under korsband, så skulle postverket derigenom erhålla en med omkring 135,000 R:dr förökad årlig inkomst.

Vid öfvervägande af hvad General-poststyrelsen i ämnet anfört och i betraktande deraf, att det vore mindre billigt, icke allenast att stämpelafgiften drabbade jemväl de tidningar och tidskrifter, för hvilka någon postfordran icke ifrågakomme, utan äfven att postverket för befordrande af ifrågavarande försändelser icke erhölle någon ersättning; att vidare uppbörden af denna afgift, sådan den nu är anordnad, medförde kostnader, som icke stode i rimligt förhållande till behållningen af samma afgift, samt slutligen att, för så väl genomförandet af en på sportelväsendets indragning grundad omreglering af postpersonalens aflöning, som äfven för den fortgående utvecklingen af postverkets verksamhet, nödigt vore bereda samma verk ökade inkomster — har Kongl. Maj:t delat General-poststyrelsens åsigt angående lämpligheten deraf, att den nuvarande stämpelafgiften å tidningar och tidskrifter blefve utbytt mot en till postkassan ingående afgift för endast verkligen postbefordrade sådana periodiska skrifter.

I afseende åter å beloppet af denna afgift har Kongl. Maj:t ansett vid dess bestämmande afseende böra fästas vid det olika arbetet för postpersonalen och den olika kostnad för postverket, som befordringen af den ena eller andra tidningen eller tidskriften kunde anses medföra, och som detta arbete och denna kostnad väsendtligen berodde på dels antalet af tidningens och tidskriftens utgifningsdagar, dels på dess storlek, hvilka båda omständigheter vanligen funno sitt uttryck i prenumerationspriset, så borde detta pris i allmänhet läggas till grund för afgiftens beräknande. Men då hvarje till postbefordran aflemnadt tidningsnummer erfordrade sin särskilda expedition och följaktligen en tidning med dubbelt flere utgifningsdagar än en annan medförde för postpersonalen dubbelt mera arbete än den sednare, ehuru bådas prenumerationspris möjligen kunde vara lika, så fordrade billigheten att befordringsafgiften icke fastställdes till samma proportion af prenumerationspriset för de tidningar, som utkommo t. ex. flere gånger i hvarje vecka och för dem, som utgåfves mera sällan, utan borde denna proportion för de förra sättas högre. Och då derjemte hänsyn äfven måste tagas till det förhållande, att en tidning i följd af mångahanda omständigheter, såsom dyrbara illustrationer och planscher, mera rent vetenskapligt eller tekniskt innehåll, m. fl. stundom kunde betinga högre prenumerationspris än en annan lika stor och lika ofta utkommande tidning, men dessa omständigheter icke utöfvade något inflytande på arbetet och kostnaden vid tidningens postbefordran, så borde äfven i detta hänseende en jemkning i förhållandet mellan befordringsafgiften och prenumerationspriset ega rum, hvilket syntes lämpligen kunna ske på det sätt, att om t. ex. två tidningar egde ungefär samma ytinnehåll och lika stort antal utgifningsdagar, men den ena droge ett högre prenumerationspris, de likväl finge i trots af denna skilnad i prenumerationspriset postbefordras emot samma afgift.

Med erkännande af snart sagdt omöjligheten, att vid de Svenska tidningarnes mångfaldigt vexlande pris och ytinnehåll angifva en regel, hvilken i hvart och ett särskildt fall med säkerhet träffade det rätta, har Kongl. Maj:t, efter noggrann pröfning af alla på frågan inverkande omständigheter och med tillämpning af den grundsats, att någon förhöjning af det belopp, som enligt nu gällande stadganden skall i form af dels stämpelafgift och dels postförvaltarearvode utgöras för hvarje särskild tidning eller tidskrift, som efter förskrifning genom postverket nu postbefordrades, icke i regeln borde ega rum, funnit postbefordringsafgiften för tidningar och tidskrifter kunna, med största sannolikhet att i hvarje enskildt fall öfverensstämma med billighetens fordringar, fastställas sålunda:

«för tidning eller tidskrift, som utgifves mer än en gång i veckan, till 20 procent af prenumerationspriset, samt för tidning eller tidskrift, som utgifves en gång i veckan eller mindre ofta, till 10 procent af nämnda pris, med iakttagande dock dervid att detta pris

för tidning eller tidskrift, som utkommer 3 eller flera gånger i veckan och ej har större yta än 1,000 qvadratdecimaltum, icke beräknas högre än till 20 Riksdaler;

för tidning eller tidskrift, som utkommer 2 gånger i veckan och ej har större yta än 500 qvadratdecimaltum, icke beräknas högre än till 6 Riksdaler;

för tidning eller tidskrift, som utkommer 1 gång i veckan och ej har större yta än 1,000 qvadratdecimaltum, icke beräknas högre än till 6 Riksdaler; samt

för tidning eller tidskrift, som utkommer mindre ofta än 1 gång i veckan och ej har större yta än 2,500 qvadratdecimaltum, icke beräknas högre än till 5 Riksdaler;

så att för de 4 nu nämnda klasserna af tidningar eller tidskrifter befordringsafgiften för år räknadt icke komme att i något fall öfverstiga respektive 4 Riksdaler, 1 Riksdaler 20 öre, 60 öre och 50 öre.»

Vidare och då postpersonalens arbete vid hvarje prenumerationstillfälle vore ungefär detsamma och således i afseende å en tidningsårgång större, då prenumeration skedde månads- eller qvartalsvis, än då den skedde på en gång för hela året, borde det stadgas, »att den postbefordringsafgift, som vid prenumeration å tidning eller tidskrift eller eljest vid aftal om regelbunden postbefordran af en sådan skall erläggas, icke må för hvarje gång understiga 30 öre, eller om vid samma tillfälle prenumeration tages å flera exemplar af samma tidning eller tidskrift, 30 öre för hvarje exemplar.»

För de tidningar och tidskrifter åter, som, utan att vara på viss tid reqvirerade, af tillfällig anledning kunde komma att i enstaka nummer med posten försändas, borde, enligt Kongl. Maj:ts åsigt, hädanefter vanlig korsbandsafgift erläggas; och hvad slutligen anginge broschyrer förefunnes ingen giltig anledning att i posthänseende behandla dem annorlunda än böcker.

Och har Kongl. Maj:t, med tillämpning af dessa grundsatser och under erinran, att, såsom redan i den nådiga propositionen angående statsverkets tillstånd och

behof blifvit meddeladt, deras antagande skulle bereda postverket en ökad årlig inkomst af åtminstone 130,000 R:dr, framlagt nådigt förslag till författning angående vilkoren för tidningars och tidskrifters postbefordran, att lända till efterrättelse från och med ingången af nästkommande år.

De af Kongl. Maj:t äfvensom af General-poststyrelsen sålunda anförda skäl för upphäfvande af den nu stadgade bevillningsstämpeln å tidningar och tidskrifter, och dess ersättning genom bestämda portosatser för postbefordrade exemplar af dylika periodiska skrifter, hafva synts Utskottet fullt öfvertygande, med hänsyn icke mindre till olämpligheten af att bibehålla en beskattning, hvars uppbörd är förknippad med så dryga kostnader, än äfven till billigheten mot postverket och omtanken för den fortgående utvecklingen af dess samhällsnyttiga verksamhet. Frågan derom är icke heller ny, lika litet för allmänheten som för Riksdagen. Redan år 1869 har nemligen, enligt hvad General-poststyrelsen uppgifvit, hos samma styrelse gjorts framställning rörande tidningsstämplingens och det nuvarande postförvaltarearvodets utbytande mot en afgift för tidningarnes postbefordran, hvilken afgift borde grunda sig endast på tidningarnes format, antalet af deras utgifningsdagar och prenumerationspriset, och dervid äfven uttalats den åsigt, att en dylik anordning skulle komma att bereda icke allenast postverket vinst utan äfven tidningarnes utgifvare åtskilliga fördelar. Då derefter vid 1870 års riksdag enskild motionär framställt förslag i enahanda syfte, yttrade Bevillnings-Utskottet, med anledning deraf, att de enda betänkligheter deremot, som föreföllo Utskottet af någon betydenhet, vore i främsta rummet, att genom en sådan åtgärd statsverket skulle tillskyndas en förlust af omkring 60,000 Riksdaler, och dernäst att de föreslagna portosatserna dels skulle komma att för åtskilliga tidningar och tidskrifter öfverstiga de nuvarande afgifterna tillsammanlagda, dels äfven för en eller annan tidning och tidskrift förefallit högre än, i jemförelse med portosatsen å andra dylika, postverkets besvär och kostnad för densammas befordran torde billigtvis erfordra, och sålunda påkallade någon modifikation, hvartill likväl Utskottet saknat tillfälle att framlägga förslag.

Den förstnämnda af dessa betänkligheter, eller svårigheten att eftergifva en betydande statsinkomst, lärer för närvarande icke kunna göras gällande såsom hinder för vidtagande af en nyttig och billig reform, och den sistnämnda åter, angående åtskilliga af de då föreslagna portosatsernas storlek, har Utskottet ansett vara i det väsendtligaste undanröjd genom dels de af Kongl. Maj:t föreslagna modifikationer uti grundsatsen om afgiftens lämpande efter prenumerationspriset och utgifningsdagarnes antal, dels äfven genom de ytterligare sådana, som Utskottet funnit sig böra tillstyrka och för hvilka det nu går att redogöra.

Uti det i Kongl. Maj:ts nådiga proposition intagna förslag till författning § 1 mom. 1 är nu föreslaget, att oberoende af prenumerationspriset en högsta afgift af 4 R:dr må fastställas för tidning, som utkommer mera än två gånger i veckan och hvars ytinnehåll icke öfverstiger 1000 qvadratdecimaltum; en annan af 1 R:dr

20 öre för tidning, som utkommer två gånger i veckan och med ytinnehåll af högst 500 qvadratdecimaltum; samt en tredje af 60 öre om tidningen utkommer blott en gång i veckan och dess ytinnehåll är högt 1000 qvadratdecimaltum. Då Utskottet icke kunnat finna något fullt antagligt skäl för den föreslagna nedsättningen till 500 qvadratdecimaltum uti ytinnehållet af tidning, som utkommer två gånger i veckan, men deremot ansett såväl konseqvensen i de olika stadgandena som äfven billigheten påkalla, att för samtliga de tre ifrågavarande kategorierna af tidningar fastställes enahanda högsta ytinnehåll, har Utskottet velat hemställa om den ändring i Kongl. Maj:ts nådiga förslag, att jemväl tidningar, som utkomma två gånger i veckan och hvars ytinnehåll icke öfverskrider 1000 qvadratdecimaltum, må få postbefordras för den föreslagna afgiften af 1 R:dr 20 öre.

Hvad dernäst angår det i sista punkten af § 1 mom. 1 förekommande stadgandet: »börande dock härvid tillika iakttagas, att, för hvarje gång prenumeration å tidning vid postanstalt sker, beloppet af ifrågavarande afgift, ehvad prenumerationen afser längre eller kortare tid och ehvad tidningens prenumerationspris är högre eller lägre, alltid skall utgöra minst 30 öre för hvarje särskildt tidningsexemplar», framgår visserligen af den Kongl. Maj:ts nådiga proposition vidfogade tabell, att, genom antagande af en sådan minimiafgift och när prenumerationen skedde för år, icke i allmänhet skulle åstadkommas någon förhöjning utan snarare och stundom icke obetydande nedsättning i de tidningar och tidskrifter nu ålagda afgifter, för såvidt nemligen dessa blifvit genom Postverket förskrifna och sålunda erlagt icke allenast stämpel- utan äfven postförvaltareafgift. Utskottet har dock dervid icke kunnat underlåta att anmärka, att sådant är långt ifrån med alla förhållandet, och Generalpoststyrelsen meddelar i sin anförda underdåniga skrifvelse af nästlidet år, att under år 1870 blifvit med posterna fortskaffade mera än 3 millioner exemplar af sådana tidningar och tidskrifter, som på grund af erlagd bevillningsstämpel utan något slags afgift till postkassan eller postpersonalen blifvit försända under korsband. Ehuruväl det måste anses både rättvist och billigt, att en dylik portofrihet upphör och att hvarje exemplar af tidning eller tidskrift, som genom Postverket befordras, äfven skall till detsamma erlägga en passande portoafgift, kan dock den af Kongl. Maj:t föreslagna minsta afgiften eller 30 öre befaras utgöra en alltför betydande förhöjning i postbefordringskostnaden för åtskilliga smärre eller billigare periodiska skrifter, i jemförelse med hvad af dem hittills i bevillningsstämpel blifvit erlagdt, och särdeles måste denna afgift blifva betungande för flerfaldiga folkskrifter, hvilka äro afsedda att bereda den stora allmänheten en nyttig och lärorik läsning samt till ej ringa del på grund af de hittills varande obetydliga spridningskostnaderna kunnat sättas till ett pris så lågt, att de äfven för de obemedlade blifvit tillgängliga. Utskottet vill såsom exempel derpå endast anföra den allmänt bekanta tidskriften »Läsning för folket», hvilken nu mot erläggande af endast en bevillningsstämpel af 3,2 öre för hel årgång postbefordras under korsband, men en-

ligt förslaget skulle betala minst 30 öre, utgörande 30 procent af dess prenumerationspris. En utväg att undanrödja denna, enligt Utskottets åsigt, mycket beaktansvärda olägenhet vore visserligen, att med konseqvent tillämpning af grundsatsen om portoafgiftens bestämmande i visst förhållande till prenumerationspriset, och till 20 eller 10 procent af detsamma allt efter antalet utgifningsdagar, låta hvarje stadgande om en minsta portoafgift ur författningen utgå. Derigenom borde väl å ena sidan hvarje skäligt anspråk å dessa mindre och billigare tidningars eller tidskrifters vägnar vara tillgodosedt, men å andra sidan kunde med skäl anmärkas, att en dylik åtgärd fästade allt för ringa afseende vid postverkets rätt till billig ersättning för de med dessa skrifters postbefordran samt emottagande af prenumeration, inregistrering i tidningslängden, uppbärande och afsändande af prenumerationsmedlen m. m. förenade kostnader och arbete, enär en efter dessa grunder bestämd portoafgift skulle, när prenumeration toges för fjerdedels år för t. ex. den anförda tidskriften »Läsning för folket», utgöra endast $2^1/_2$ öre och för t. ex. tidningen »Bihang till Svenska veckobladet», hvars pris för hel årgång är 50 öre, endast $1^1/_4$ öre. Vid sådant förhållande har Utskottet ansett fastställande af en viss minsta portoafgift för tidningar och tidskrifter vara oundgängligt, men derjemte trott den af Kongl. Maj:t föreslagna eller 30 öre kunna och böra icke obetydligt nedsättas, och i sådant hänseende velat föreslå densamma till 10 öre, hvarigenom, utan att egentligen någon tidning eller tidskrift kunde anses blifva oskäligt betungad, Postverket erhåller en, efter Utskottets mening, nöjaktig ersättning. I öfverenstämmelse härmed har Utskottet ansett den i förslagets 3 § omnämnda minsta afgift 30 öre jemväl böra förändras till 10 öre.

Uti § 2 af Kongl. Maj:ts nådiga författningsförslag förekommer nu det stadgande, att Svensk författningssamling och Riksdagens protokoll med dertill hörande bihang, länsstyrelsernas tryckta kungörelser samt Krigsvetenskaps-akademiens handlingar och tidskrift alltid skola, när prenumeration derå vid postanstalt sker, utan afseende vare sig å det antal nummer, som i hvarje vecka utgifves eller å ytinnehållet, hänföras till den klass af försändelser, för hvilken nämnda afgift är bestämd till en tiondedel af prenumerationspriset, men ej må för år öfverstiga 60 öre. Då likväl detta stagdande, hvad angår sistberörda tidskrift, afser att åt densamma bereda ett undantagsförhållande, hvilket i och för sig sjelf synes mindre lämpligt och dessutom otvifvelaktigt snart skulle framkalla anspråk på motsvarande medgifvande äfven för andra likartade publikationer, har Utskottet ansett sig icke böra tillstyrka något undantag för ifrågavarande tidskrift och fördenskull ur förevarande § af förslaget uteslutit orden: »samt Krigsvetenskaps-akademiens handlingar och tidskrift.»

Kongl. Maj:ts nådiga förslag uti ifrågavarande hänseende har Utskottet på redan anförda grunder funnit sig i allt öfrigt böra tillstyrka, och får sålunda hemställa:

1:o.

att Riksdagen, med upphäfvande af Kongl. kungörelsen den 30 November 1860, angående af Rikets Ständer fastställd bevillningsafgift för stämpling af tidningar samt andra periodiska skrifter och tryckta afhandlingar, må i afseende å tidningars och tidskrifters postbefordran antaga följande författning att lända till efterrättelse från och med ingången af nästkommande år:

§ 1.

Mom. 1. Önskar någon att tidning, som inom riket utgifves å annan ort än der han bor eller vistas, skall honom genom Postverkets försorg tillhandahållas, och anmäler han sig för sådant ändamål vid postanstalt till prenumeration å samma tidning, har han dervid att i förskott för den tid, hvarföre prenumerationen sker, utöfver belöpande prenumerationspris, till postkassan erlägga en särskild afgift för tidningens postbefordran, hvilken afgift skall i allmänhet motsvara, för tidning som utkommer mer än en gång i veckan, en femtedel af prenumerationspriset, och för tidning som utkommer endast en gång i veckan eller mindre ofta, en tiondedel af samma pris, men ej må för år öfverstiga

4 R:dr, om tidningen utkommer oftare än två gånger i veckan, och hvarje nummers ytinnehåll, beräknadt efter papperets ena yta, icke öfverstiger 1,000 qvadrat-decimaltum;

1 R:dr 20 öre, om tidningen utkommer två gånger i veckan och hvarje nummers ytinnehåll icke öfverstiger 1.000 qvadrat-tum;

60 öre, om tidningen utkommer en gång i veckan och hvarje nummers ytinnehåll icke öfverstiger 1,000 qvadrat-tum; eller

50 öre, om tidningen utkommer mindre ofta än en gång i veckan och hvarje nummers ytinnehåll icke öfverstiger 2,500 qvadrat-tum.

Börande dock härvid tillika iakttagas, att, för hvarje gång prenumeration å tidning vid postanstalt sker, beloppet af ifrågavarande afgift, ehvad prenumerationen afser längre eller kortare tid och ehvad tidningens prenumerationspris är högre eller lägre, alltid skall utgöra minst 10 öre för hvarje särskildt tidningsexemplar.

Mom. 2. Plancher, hörande till tidning, som genom postanstalt blifvit förskrifven, varda afgiftsfritt med posten befordrade, när de utan särskild betalning utöfver prenumerationspriset åtföljа tidningen samt tillkännagifvande derom i denna finnes infördt.

Enahanda förmån tillkommer under samma vilkor äfven tidningen åtföljande, af dess redaktion utgifna bihang dertill; dock med förbehåll, beträffande bihang till

tidning,

tidning, för hvilken på grund af mom. 1 nedsättning i den mot prenumerationspriset svarande befordringsafgift åtnjutes, att tidningens ytinnehåll, sammanlagdt med bihangets, icke är större än som motsvaras af den enligt åberopade moment för tidningen beräknade postbefordringsafgift.

Mom. 3. För befordran med post af andra bilagor till tidning än plancher och sådana bihang som i nästföregående moment omförmälas, erlägges enahanda afgift som för försändelser under band, der icke, i särskilda fall, sådana omständigheter förekomma, att General-poststyrelsen finner samma bilagor kunna och böra jemte den tidning, till hvilken de höra, med post befordras antingen utan särskild godtgörelse eller mot lägre porto än det, som med tillämpning af taxan för försändelser under band skolat erläggas.

För sådana officiela berättelser eller meddelanden, som enligt Kongl. Maj:ts föreskrift med Post- och inrikes tidningar till allmänheten utdelas, eger postbefordringsafgift ej rum.

Mom. 4. Skulle tidning, för hvilken i taxa, som af General-poststyrelsen utfärdas, befordringsafgiften blifvit upptagen till mindre än en femtedel af prenumerationspriset, upprepade gånger utkomma med större antal nummer eller med större ytinnehåll, än som jemlikt mom. 1 utgör vilkor för en sådan lägre afgiftsberäkning, eger på anmälan härom General-poststyrelsen förordna om afgiftens förhöjande vid den prenumeration å samma tidning, som derefter verkställes; och åligge dessutom i sådant fall tidningens utgifvare eller den, till hvilken prenumerationsmedlen skola af Postverket redovisas, att för hvart exemplar af tidningen, som efter det qvartal, hvarunder förordnande om afgiftens förhöjning meddelats, blifvit genom postanstalt förskrifvet, till postkassan erlägga ett emot skilnaden i befordringsafgift svarande belopp, hvilket, der så ske kan, må vid sedermera skeende redovisning för influtna prenumerationsmedel innehållas.

§ 2.

Hvad i nästföregående § är stadgadt rörande tidningar gäller äfven i afseende å tidskrifter, nummervis utkommande författningssamlingar eller handlingar utgifna af sällskap eller föreningar o. s. v., när prenumeration derå vid postanstalt sker; ock iakttages dervid, att Svensk författningssamling och Riksdagens protokoll med dertill hörande bihang samt Länsstyrelsernas tryckta kungörelser, i fråga om befordringsafgiftens belopp, alltid utan afseende vare sig å det antal nummer, som i hvarje vecka utgifves, eller å ytinnehållet, hänföras till den klass af försändelser, för hvilken nämnda afgift är bestämd till en tiondedel af prenumerationspriset, men ej må för år öfverstiga 60 öre.

§ 3.

De i föregående §§ gifna bestämmelser angående den postbefordringsafgift, som bör erläggas, när å postanstalt prenumeration sker å tidning, tidskrift, författnings-

samling, handlingar, utgifna af sällskap eller föreningar o. s. v., gälla äfven, när å postanstalt göres framställning om regelbunden postbefordran af dylikt tryckerialster utan att tillika prenumeration derå vid postanstalten sker; börande dervid afgiften, som äfven i detta fall icke må per exemplar understiga 10 öre för hvarje gång aftal om sådan postbefordran eger rum, erläggas vare sig af insändaren eller mottagaren i förskott för den tid, hvarunder det träffade aftalet skall vara gällande, och dess belopp, i händelse något prenumerationspris å den ifrågavarande försändelsen ej skulle finnas fastställdt, beräknas efter det pris, hvartill densamma i bokhandeln försäljes.

§ 4.

Mom. 1. Skulle tidning eller tidskrift upphöra att vidare utgifvas, innan den tid tilländagått, för hvilken prenumeration derå eller sådant aftal om dess regelbundna befordran, som i § 3 omförmäles, vid postanstalt skett, eger prenumeranten eller den som befordringsafgiften erlagt, att vid postanstalten vid anmälan återbekomma så mycket af den erlagda befordringsafgiften, som belöper för hvarje helt qvartal af den efter tidningens eller tidskriftens upphörande återstående prenumerationstiden.

Mom. 2. För den förlust, som i öfrigt drabbar prenumerant genom upphörande af tidning eller tidskrift, hvarå prenumeration vid postanstalt skett, ikläder sig Postverket icke någon ansvarighet; åliggande det dock vederbörande posttjenstemän att lemna prenumeranten allt det biträde, som skäligen kan ifrågakomma, för att han må komma i åtnjutande af den ersättning, som i dylikt fall möjligen kan erhållas.

§ 5.

Generalpoststyrelsen tillkommer att meddela de ordningsreglor, som för behörig tillämpning af de här ofvan gifna föreskrifter kunna finnas erforderliga.

Vidare gifver Kongl. Maj:ts nådiga proposition vid handen, huruledes General-poststyrelsen i underdånig skrifvelse den 18 sistlidne December anfört, bland annat, *att* åstadkommandet af en säker postbefordran i hög grad hindrades deraf, att postiljoner och postförare egde, under det de färdades med posten, att af enskilda personer emottaga bref med åtföljande kontant portoafgift för att å närmaste postanstalt aflemnas; *att* då numera alla af postiljoner förda poster åtföljdes af breflådor, hvari alla slags bref utom fribref kunde vinna befordran, och dylik anordning kunde utan svårighet utsträckas äfven till öfriga poster, funnes icke annat verkligt hinder för stadgande af ovilkorligt förbud mot brefs eller paketers emot-

tagande af postiljoner och postförare än den omständigheten, att portot för lösbref, hvarmed i allmänhet förstodes bref, hvilka under postforslingen icke passerade mera än en postanstalt, skulle, enligt Kongl. kungörelsen af den 9 Mars 1855, utgöras med endast 3 öre och tillfalla vederbörande postförvaltare; *att*, enär sportelväsendets afskaffande vore för postinrättningens tidsenliga ordnande oundgängligt och icke längre kunde uppskjutas, torde icke den omständighet, att portot för lösbref nu vore postförvaltarne tillerkändt, hindra vidtagandet af sådan anordning, att de s. k. lösbrefven blefve behandlade efter samma grunder som andra till postbefordran aflemnade bref; samt *att* slutligen en dylik anordning, på samma gång den beredde afsändarne den stora fördelen att kunna utgöra portot för äfven lösbref med frimärken, borde, oaktadt den medförde en förhöjning i portot för lösbref från 3 till 12 öre, med fullt skäl anses såsom af billigheten påkallad, enär dels dylika bref ofta, och särdeles i de norra länen, med posten befordrades vida längre afstånd än mångenstädes med vanliga bref vore fallet, dels behandlingen af lösbrefven för postpersonalen medförde icke mindre, men ofta mera arbete än de i breflåda nedlagda brefven; och har Kongl. Maj:t, med anledning af hvad sålunda förekommit, föreslagit, »att § 5 i Kongl. kungörelsen den 9 Mars 1855 må med utgången af innevarande år upphöra att vara gällande, och att efter nämnda tidpunkt de lösbref, som med posten befordras, skola i afseende å portots belopp och dess ingående till postkassan vara underkastade samma bestämmelser som vanliga bref«; i sammanhang hvarmed Kongl. Maj:t delgifvit Riksdagen sin nådiga afsigt att, i händelse denna framställning rörande lösbrefs taxerande blefve bifallen, hvarigenom postverket enligt General-poststyrelsens beräkning skulle vinna en ökad årlig inkomst af omkring 36,000 R:dr, meddela förordnande om frihet för sådana lösväskor, som äro afsedda för hel sockens brefvexling, från den afgift till vederbörande postförvaltare, som eljest för lösväskor i allmänhet är stadgad.

Vid öfvervägande häraf har inom Utskottet, som visserligen icke kunnat underkänna betydelsen af de till förmån för förslaget anförda skäl, hvilka angå dels möjligheten att i någon mån borttaga sportelväsendet inom postförvaltningen, dels äfven ett fullständigare grnomförande af grundsatsen om ett uniformt porto och begagnande af frimärken samt derpå beroende större säkerhet och enkelhet i postföringen, likväl ganska betydande betänkligheter mot den föreslagna åtgärden gjort sig gällande. Främst bland dessa, samt i och för sig afgörande för Utskottets uppfattning af frågan, har dervid förekommit, att upphäfvande af den nu och sedan länge medgifna befordringsrätten för lösbref mot en afgift af endast 3 öre, samt tillämpning äfven på dessa bref af det allmänna portot af 12 öre, skulle utgöra en så verkligen kännbar förhöjning i den nu utgående afgiften för befordring af bref mellan närliggande landsorter, att densamma måste befaras mångenstädes alltför mycket komma att betunga och dermed äfven hämma landtbefolkningens brefvexling. Då dertill äfven kommer, att åtgärden skulle utgöra ett förberedande steg till upphäfvande af den postbefordran, som nu sker genom postiljoner och postfö-

rare, då dessa af enskilda personer få emottaga bref med åtföljande kontant portoafgift för att å närmaste postanstalt aflemnas, och Utskottet varit tveksamt, huruvida icke denna postbefordran, om också icke fullt öfverensstämmande med hvad sträng ordning inom postväsendet kan anses kräfva, likväl i vårt glest bebodda land, der afstånden emellan poststationerna ofta äro ganska stora, kunde anses bereda allmänheten en lättnad och beqvämlighet vid dess brefvexling, som icke utan verkligen kännbar olägenhet skulle kunna umbäras, har Utskottet funnit sig böra hemställa:

2:o.

att Kongl. Maj:ts nådiga proposition, i hvad den afser upphäfvande af nu gällande stadgande angående postbefordringsafgiften för s. k. lösbref, icke må af Riksdagen bifallas.

I sammanhang med propositionen angående lösbrefportot har Kongl. Maj:t äfven föreslagit åtskilliga åtgärder till postutvexlingens underlättande, af hvilka följande blifvit Riksdagens pröfning underställda, nemligen:

dels att den enkla brefvigten, för närvarande bestämd till »ej fullt 4 ort» må till högst 4 ort fastställas,

att till bref af dubbel vigt, för hvilka portot skall utgöras med två gånger så mycket som belöper för enkelt bref, må hänföras alla bref, hvilkas vigt öfverstiger 4 men ej 25 ort; samt

att tre gånger det enkla portot skall erläggas för bref af mer än 25 och högst 50 orts vigt, men tyngre försändelser behandlas såsom paketer;

dels att för småpaketer eller sådana paketer, som väga högst två skålpund, portot må, utan afseende å afståndet emellan afgångs- och adressorterna, bestämmas till 30 öre då paketets vigt icke öfverstiger ett skålpund, och till 50 öre då vigten öfverstiger ett, men icke två skålpund;

dels ock att afgiften för brefkort må fastställas till 10 öre.

I afseende å det förstnämnda nådiga förslaget angående reduktionen af brefvigtsatserna under 50 ort till endast tre, hvilken reduktion Kongl. Maj:t ansett komma att medföra högst väsendtliga fördelar både för posttjenstgöringen och den korresponderande allmänheten, bör Utskottet erinra, att enligt Kongl. kungörelsen den 12 Juli 1860 är vigtberäkningen för bref sålunda bestämd, att för bref intill 4 ort betalas enkel portosats, från 4 till 7 ort dubbel sådan o. s. v., med tillägg af en portosats för hvarje vigttillökning af 3 ort, intill dess brefvigten uppgår till 22 ort, hvarefter någon vigtmoderation är medgifven, hvilken likväl först i fråga om bref af 30 ort eller deröfver kan sägas vara af större betydenhet.

Med anledning af nådig proposition till 1870 års Riksdag angående enahanda förenkling af stadgandena om brefvigtsatserna yttrade Bevillnings-Utskottet, i huf-

vudsaklig öfverensstämmelse med hvad af General-poststyrelsen i underdånig skrifvelse af den 25 Augusti 1869 blifvit anfördt, att då tyngre bref icke i allmänhet underginge annan postbehandling eller förorsakade postförvaltningen större besvär och olägenhet än de mindre tunga, samt de dem ålagda högre afgifter följaktligen borde betraktas endast såsom ersättning för den större transportkostnad, de i allmänhet tillskyndade Postverket, kunde fordran på ett särskildt porto för hvarje enkel brefvigt icke anses billig eller ens berättigad; och då nu gällande författning först efter det bref uppnått en vigt af 31 ort medgåfve någon anmärkningsvärd moderation, hvilken således endast ytterst sällan komme den brefvexlande allmänheten till godo, syntes visserligen de ifrågavarande bestämmelserna böra undergå en revision i syfte att underlätta postbefordringen af tyngre bref; att vidare Kongl. Maj:ts förslag i detta afseende, nemligen att inskränka de nuvarande 11 olika portosatserna för inrikes bref, icke öfverstigande 50 ort i vigt, till endast 3 sådana, visserligen torde synas ganska genomgripande, men då reformen kunde vidtagas utan fara för postkassans förmåga att af egna tillgångar bestrida postväsendets underhåll och fortgående utveckling, samt fördelarne af densamma så för allmänheten som förvaltningen, genom större lättnad i postbehandlingen och enkelhet i räkenskaperna, låge i öppen dag, och då slutligen de befarade olägenheterna deraf lika litet hos oss som i andra länder, der reformen redan var genomförd, syntes förtjena något särdeles afseende, så funne sig Utskottet böra tillstyrka bifall till det nådiga förslaget.

De vid detta tillfälle sålunda anförda skäl för Kongl. Maj:ts äfven nu Riksdagen förelagda förslag hafva synts Utskottet fortfarande vara fullt gällande, och då derjemte bör uppmärksammas, att den föreslagna åtgärden står i öfverensstämmelse med hvad i flera andra länder redan blifvit med framgång vidtaget, så att, enligt hvad af Kongl. Maj:ts proposition framgår, densamma icke allenast utgör en medelväg emellan bestämmelserna å ena sidan i Danmark och Tyskland, der portosatserna intill motsvarande högsta brefvigt äro färre, och å andra sidan Norge och England, der de äro något flera, utan äfven de föreslagna olika vigtsatserna temligen nära sammanfalla med de i dessa länder stadgade, samt då slutligen Utskottet äfven nu varit i tillfälle att inhemta, att den åsyftade förminskningen af portosatserna, uppenbarligen beredande den korresponderande allmänheten betydande lättnader och fördelar, visserligen kan komma att åtminstone till en början vålla någon nedsättning i postverkets inkomster, men dock icke till den grad betydande att i någon mån inverka förlamande på postväsendets fortfarande utveckling, har Utskottet icke kunnat finna någon betänklighet att tillstyrka bifall till hvad Kongl. Maj:t i ifrågavarande afseende föreslagit, och får alltså hemställa:

3:o.

att de särskilda portosatserna för inrikes bref, icke öfverstigande 50 ort i vigt, må fastställas i enlighet med Kongl. Maj:ts nådiga proposition, samt att tyngre postförsändelser må hänföras till paketer.

Hvad dernäst beträffar frågan om portot för paketer af mindre vigt, har Kongl. Maj:t anfört, att stadgandet af uniformt porto för paketer, vägande öfver 50 ort till och med 2 skålpund, otvifvelaktigt skulle kraftigt bidraga till förökande af den här i landet ännu jemförelsevis föga utvecklade paketpoströrelsen, på samma gång det dessutom kunde, i händelse den högsta brefvigten fastställdes till 50 ort, anses påkalladt af billigheten deruti, att försändelser, som förut kunnat vinna befordran såsom bref, men nu i följd af berörda förändring måste anlita paketposten, icke tillika beröfvades den af dem hittills åtnjutna förmånen af uniformt porto.

Med anledning af Kongl. Maj:ts proposition till 1870 års Riksdag om införande af uniformt porto af 50 öre för småpaketer, då vigten icke öfverstege ett skålpund, och 75 öre då den icke öfverstege två skålpund, yttrade Bevillnings-Utskottet, i väsendtlig öfverensstämmelse med hvad General-poststyrelsen i ämnet anfört, att trots den under senare år vidtagna betydliga utvidgningen af paketpostförbindelserna, likväl ännu funnos icke mindre än 326 postanstalter, eller mera än $^2/_3$ af hela antalet sådana, från och till hvilka paketer icke kunde med post befordras, hvilket förhållande icke allenast utgjorde ett stort hinder för postutvexlingen i allmänhet, utan äfven alltför mycket blottställde postförarne för frestelsen att mot upprepade förbud åtaga sig fortskaffande af paketer, för hvilka laglig befordran genom posten icke kunde vinnas; att en af de främsta anledningarne till detta missförhållande, nemligen de höga befordringsafgifterna jemte nödvändigheten att äfven för mindre paketer tillämpa den nu gällande, alltför invecklade afståndstaxan, borde och utan svårighet kunde undanröjas genom införande af uniformt medelporto för småpaketer, efter samma grunder som redan blifvit med fördel tillämpade i afseende å bref, hvilken åtgärd äfven vore att betrakta såsom en följdriktig utveckling af den redan tillstyrkta, hvarigenom högsta brefvigten skulle reduceras till 50 ort, hvaremot tyngre försändelser skulle hänföras till paketer; på hvilka skäl äfven Utskottet tillstyrkte förslaget.

Den ännu hufvudsakligen gällande genom Kongl. brefvet den 21 Maj 1858 fastställda taxa för postbefordran af paketer stadgar icke mindre än 10 olika portosatser, beroende på den väglängd paketet skall transporteras, och 9 sådana, beroende på paketets vigt, och synes sålunda i hög grad erfordra en förenkling, särdeles med hänseende till de mindre tunga postförsändelser af öfver 50 ort till och med 2 skålpund, hvilka under förutsättning af bifall till förslaget om brefvigtens reduktion till högst 50 ort hädanefter komma att befordras såsom paketer.

I afseende å det nu förelagda nådiga förslaget, enligt hvilket portosatserna för småpaketer skulle utgöra 30 och 50 öre, har Utskottet anmärkt, att genom dess antagande skulle en postförsändelse af större vigt än den föreslagna högsta brefvigten, 50 ort, komma att postbefordras mot lägre afgift än det för försändelse af nämnda vigt ifrågasatta brefporto eller 36 öre. Hvilka skäl än må kunna anföras för fastställande af så lågt medelporto för paketer, har Utskottet dock icke trott dem kunna uppväga en dylik oegentlighet, och Utskottet vill i detta hänseende

erinra om General-poststyrelsens yttrande i dess underdåniga förslag af år 1869, angående antagande för småpaketer af uniforma medelporton af 50 och 75 öre, att det i allmänhet måste anses såsom en fördel att icke i vissa fall paketportot sättes lägre än det för brefpostförsändelser gällande. Då Utskottet för sin del ansett lämpligt, att äfven det lägsta uniforma portot för paketer, hvilka ju utgöra en tyngre postförsändelse, borde bestämmas något högre än det högsta brefportot, har det velat föreslå de ifrågavarande portosatserna till 40 och 60 öre, så mycket heldre som äfven med så bestämda afgifter beredes icke obetydlig lindring i nu gällande afgifter för flertalet klasser af paketförsändelser, och sålunda det med förslaget afsedda hufvudändamål, nemligen ett allmännare anlitande af postverket för dylika försändelser och derigenom en fullständigare utveckling af paketpostförbindelserna, bör i icke ringa mån kunna befrämjas. Utskottet hemställer alltså:

4:o.

att Riksdagen må på det sätt bifalla Kongl. Maj:ts nu förevarande förslag, att för småpaketer, hvarmed förstås sådana som väga högst 2 skålpund, portot må, utan afseende å afståndet mellan afgångs- och adressorterna, bestämmas till 40 öre, då paketets vigt icke öfverstiger 1 skålpund, och till 60 öre, då vigten öfverstiger 1 men icke 2 skålpund.

I afseende åter å nedsättningen af portot för s. k. brefkort till 10 öre, har Kongl. Maj:t ansett denna åtgärd vara ett lämpligt förberedande steg till det allmänna enkla brefportots bestämmande till samma belopp.

Då dylika brefkorts sjelfva yttre beskaffenhet lärer göra deras postbehandling enklare och lättare än vanliga brefs och således redan deri ligger en anledning att, i enlighet med hvad General-poststyrelsen i underdånig skrifvelse den 3 April nästlidet år förklarat sig anse lämpligt, medgifva den ett något billigare porto, hemställer Utskottet:

5:o.

att, på sätt Kongl. Maj:t föreslagit, afgiften för brefkort må fastställas till 10 öre.

Slutligen har Kongl. Maj:t, lika med General-poststyrelsen, med afseende å de tidt och ofta förekommande klagomålen, att bref innehållande penningar, som utan rekommendation till posten aflemnats, icke kommit vederbörande adressater tillhanda, och då berörda öfverklagade förhållande svårligen kunde förebyggas, så länge allmänheten fortfor att på sådant sätt afsända penningar, ansett någon åtgärd böra från statens sida vidtagas för att så vidt möjligt hindra att penningebref med posten afgå utan rekommendation. Då den i sådant afseende i flera andra länder anlitade utväg att förbjuda all penningeförsändning i orekommenderade

bref vid äfventyr af böter eller konfiskation af det försända beloppet förefallit mera än behöfligt sträng, har Kongl. Maj:t föreslagit att, i likhet med hvad i England uti förevarande hänseende eger rum och der befunnits ändamålsenligt, äfven här må stadgas, »att, då skälig anledning förekommer till antagande, att ett till postbefordran aflemnadt orekommenderadt bref innehåller kontanta penningar, brefvet skall rekommenderas af den postanstalt, der förhållandet anmärkes, och adressaten vara skyldig att, för utbekommande af brefvet, till lika fördelning emellan postkassan och den posttjensteman, som ombesörjt brefvets rekommenderande, erlägga dubbel rekommendationsafgift eller 36 öre, såframt ej vid brefvets öppnande å postanstalt eller i närvaro af trovärdig person visar sig, att detsamma ej innehåller penningar, då brefvet utan all dylik afgift bör till adressaten utlemnas».

Med anledning häraf äfvensom af hvad General-poststyrelsen i såväl 1869 afgifvet förslag till ny poststadga som i underdånig skrifvelse den 2 nästlidne Oktober anfört, angående dels den betydliga mängd af värdeförsändelser med posten utan rekommendation, som äfven under sednaste tiden förekommit, dels äfven omöjligheten att erhålla någon säker kontroll derå, att försändelser af berörda slag alltid komme adressaten till handa, i hvilka båda förhållanden naturligen måste ligga så för mindre ärliga postbetjente som andra personer en stor frestelse till tillgrepp, har Utskottet funnit angelägenheten af att stadga något korrektiv mot det ifrågavarande missbruket att i icke rekommenderade bref innesluta penningar; och då det af Kongl. Maj:t i sådan afsigt föreslagna synts tillräckligt kraftigt utan att för den korresponderande allmänheten innebära något särdeles betungande, får Utskottet hemställa:

6:o.

att Kongl. Maj:ts anförda nådiga förslag angående behandling af till postbefordran aflemnadt orekommenderadt bref, som antoges innehålla penningar, må af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 3 April 1872.

På Utskottets vägnar:

Gust. af Ugglas.

Reservationer:

mot 4:de punkten i betänkandet:

af Herr *A. G:son Bennich:* »Då Kongl. Maj:t, i enlighet med General-poststyrelsens framställning, föreslagit det lägre portot af 30 och 50 öre för småpaketer, såsom fullt motsvarande postverkets omkostnader och besvär.

Då General-postdirektören inför Utskottet uttalat såsom sin mening, att det sålunda föreslagna lägre portot vore för postverket fördelaktigare än ett högre, emedan det förra komme att till postverket öfverflytta en lifligare och jemnare samt derigenom mera lönande paketförsändelse, än som med ett högre porto kunde vara att förvänta; och

då det vill synas mig lika oklokt som ovanligt, att representationen beslöte en högre beskattning, än det dermed afsedda ändamål kräfver;

har jag icke kunnat instämma uti Utskottets i sådant syfte afgifna förslag, utan hemställer,

att Riksdagen måtte godkänna de portoafgifter för småpaketer, som Kongl. Maj:ts proposition upptager.»

Häruti instämma Herrar *W. Croneborg*, Grefve *H. A. Hamilton* och *Fr. Hederstjerna.;*

mot 6:te punkten:

af Herr *C. von Stockenström:* »Utskottets tillstyrkande af den af Kongl. Maj:t föreslagna åtgärd till häfvande af missbruket att i orekommenderade bref innesluta penningar har jag ej kunnat biträda. Om förslaget blefve antaget, skulle en mängd hinder och omgångar uppstå för korrespondenter, särdeles för dem som i glest befolkade trakter äro boende aflägset från postanstalterna. Högst ovisst synes det ock vara, huruvida lagen komme att leda till det åsyftade målet, helst påföljden för en förseelse åtminstone i första hand skulle drabba den dertill alldeles oskyldige. Då det visat sig, att ofta förekommande förluster icke, såsom man bort hafva skäl att vänta, verkat till förekommande af det öfverklagade missbruket vid penningeförsändelser, torde visserligen blifva behöfligt att på lagstiftningens väg söka afhjelpa det onda, men jag föreställer mig, att rättelse säkrast och med minsta olägenhet skulle vinnas, om hos oss antoges stadganden, likartade med de i öfriga skandinaviska länder uti ifrågavarande afseende gällande föreskrifter.»

af Herr *E. V. Almqvist;*

af Friherre *A. H. Fock* samt Herrar *A. Andersson, P. Ericsson* och *W. Falk:*

»Då det föreslagna stadgandet otvifvelaktigt skulle komma att för emottagare af bref, rekommenderade på dylikt sätt, ehvad de innehålla penningar eller ej, medföra betydliga olägenheter och äfven kostnader, synnerligen der postanstalterna äro så spridda som delvis är förhållandet i Sverige;

då dessa olägenheter och kostnader komme att drabba ej afsändaren utan emottagaren, således den oskyldige; och

då ej i förslaget något medel blifvit angifvet att stäfja ett möjligen allt för långt drifvet nit å posttjenstemännens sida med rekommendation af misstänkta bref, så få vi härmed mot Utskottets tillstyrkan i denna punkt anmäla vår reservation.»

STOCKHOLM, TRYCKT HOS SAM. RUMSTEDT, 1872.